

skulle være i den socialistiske Stat. Nej, vi lade være af den simple Grund, at vi vide ikke, hvordan disse Enkeltheder ville blive; derfor lade vi være at tale derom. Det gaar os i dette Tilfælde saaledes, som det ved sidste Valg gik de Herrer af Regeringspartiet, naar man spurgte dem: Hvorledes ville de Herrer have Forsvaret ordnet? Skønt det ligger saa nær for, at Spørgsmaalet i Løbet af et Aar bliver aktuelt, svarede de: Vi vide det ikke, men I kunne være ganske trygge for, at det Spørgsmaal vil blive forelagt for Vælgerne, og det bliver Vælgernes Flertal, der kommer til at bestemme, hvordan Forsvaret skal ordnes; synes I ikke, at deri ligger fuld Betyggelse? Og de, der stemte paa Regeringspartiets Mænd, sagde: Jo, selvfølgelig! — Da selve Regeringens Chef, den højtærede Forsvarsminister, i Ringkøbing blev spurgt: Hvordan ønsker du, at Forsvaret skal ordnes, det vil jo blive aktuelt om et Aars Tid, svarede han: Det ved jeg ikke, men I kunne være trygge; det vil blive overladt til Vælgernes Flertal.

Naar man siger til os: Fortæl os, hvordan den socialistiske Stat vil blive ordnet, hvordan Forholdene ved Landbruget og de forskellige Industrigræne ville blive ordnede, naar den Dag kommer, da Samfundet overtager Produktionen, svare vi paa samme Maade: Vi vide det ikke, men vi vide, at det bliver ordnet saaledes, som Folkets Flertal ønsker, det skal ordnes. Hvis man mener, at Befolkningen er moden nok til at ordne sine Anliggender selv, maa deri ligge fuld Betyggelse for dette Spørgsmaal lige saa vel som for alle andre Spørgsmaal. Hvis der nu, sandsynligvis næste Aar, kommer en Forsvarsplan ind i Tinget, og man spørger den højtærede Forsvarsminister: Er den Plan nu god om 10 Aar? vil Forsvarsministeren svare: Det ved jeg virkelig ikke; det kan være, at der til den Tid kommer andre Opfindelser, at Luftskibene og Undervandsbaadene faa en Udvikling, vi ikke drømme om, og at der opfindes noget helt nyt, som vi ikke nu have mindste Anelse om, det kan være, at vi, der nu leve, ikke leve om 10 Aar, men I kunne være ganske trygge: Hvad der skal ske til den Tid, vil blive det, som Befolkningen ønsker. Hvis I har Tro til den almindelige Valgret, saa værer trygge; der vil ikke blive gennemført noget nyt, før Befolkningen kræver det. Men naar Venstre bærer sig saaledes ad med et Spørgsmaal, der er saa nærliggende, at det maaske afgøres i den kommende Samling, eller at

der i alt Fald skal forelægges Lovforslag derom i den kommende Samling, vil man kunne forstaa, at det vil gaa os akkurat paa samme Maade. Vi ere ogsaa nødte til at sige: Det bliver Folket, der bestemmer det. Hvis vi vilde give os Fantasi i Vold og udmale os, hvordan den socialistiske Stat kommer til at se ud, vilde man med fuld Føje kunne sige til os: Hvor vide I det fra? Det kende I jo ikke det alleringeste til. Naar I ville bygge paa den almindelige Valgret, bliver det ikke jer, men dem, der til den Tid leve, der komme til at tage Bestemmelse om, hvordan det skal være.

Hvad Socialdemokraterne vide, er, at den Dag, de komme til Styret, den Dag, da Socialdemokraterne blive Flertal i Danmark, vil det første, de gennemføre, være den lige og almindelige Valgret. Det er Grundstenen, de lægge, og paa den bygge de videre. Først derefter tager man fat paa at inddrage Produktionen under Samfundets Ledelse, ikke ved en pludselig Omvæltning, men Skridt for Skridt, idet Vælgerfolket ved Hjælp af den almindelige Valgret bestemmer Tempoet, Gangarten, Maaden og Formen, hvorunder Produktionen skal ledes. Derfor, naar man spørger os, hvordan Enkelthederne ville blive, svare vi med Venstres Ord: Saadan som Befolkningens Flertal ønsker det. Det var vistnok den højtærede Minister, der sagde, at han troede, at naar vi faa den socialistiske Stat, vilde Folk være omtrent, som de ere i Dag. Ja, det tror jeg ogsaa, og jeg synes, at deri ligger en Betyggelse, thi naar Befolkningen er moden, naar den har Forstaaelsen af, hvordan den skal ordne sine Forhold, vil den ikke finde paa at ordne dem saa idiotisk, som det skildres af de Modstandere, der nu begynde at skitsere Brudstykker fra den socialistiske Stat.

Det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) kunde ikke tænke sig, hvordan det kom til at se ud, naar det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) blev kommanderet ud paa Markarbejde. Reformpartiets Formand kunde umuligt tænke sig et socialistisk ordnet Samfund, hvor der var Lighed, uden at Resultatet blev, at cand. phil. er bleve sendte ud paa Jordarbejde. Men hvis det ærede Medlem vil regne med, at Befolkningen til den Tid er nogenlunde saa klog, som Befolkningen er nu, vil han vel indse, at den neppe vil finde paa at foretage den Slags Eksperimenter. Thi hvad er det, Socialdemokraterne forstaa ved Lighed? Det